

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344146384/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

misse mod en fattig – Kvinde med det fyldige, smukt ordnede Haar, med Huden naturlig hvid som din egen Skyldløshed og med de rolige Øjne, man kan se i som i et kostbart Maleri, mens du selv stirrer ud gennem Natten mod det, der er rent og straalende – Kvinde, forfriskes og røres du ikke, røres virkelig over denne velbænkede Gæst, denne hvide Dug og denne venlige, ældre Søster, som baade hjælper de blufærdige unge til rette og med sin beskyttende Nærværelse holder ethvert Skær af Tvetydighed borte fra Huset –?

Prinsen var en brav Fyr. Han havde tømt det første Glas for Sylvia og det andet af Tørstighed. Men ved det tredje var han allerede saa henrevet af denne Hjemmets Hygge, at han tømte det for Fornuftigheden – ja han bestyrkede det med en lille, frisk Ed: rent ud for Fornuftigheden, for de ældre Søstres Fornuftighed!

«Sylvia, allersomdejlige Askepot mellem Søstrene,» raabte han saa og sprang fra sin Stol og lige hen til Sølvdisken. «Dine Ynder har overmandet mig, saa at jeg ikke kan modstaa dig, unge Pige. Din Alvor, der smiler, og din Lydloshed, som paa én Gang er saa fuld af Løfter og saa foruroligende – din ranke Væxt, Skuldrene, Midjen, alle disse Lemmer og Led, som ikke er runde og heller ikke netop spinkle, ikke for bøjede og dog ingenhunde altfor lige. Jeg har studset, jo mere jeg tænkte over dette forunderlige, saa jeg til sidst knapt ved, om du er den Fé Poesien eller en anden Hex, paa hvilken man ikke kan stole. Men din tilforladelige Søster (hun er af dem, jeg hidtil har paaskønnet altfor lidt) beroliger mig med Hensyn til din kristelige og ærlige Oprindelse. Hendes Fornuftighed, som – jeg ser det nu – kun er Slægtsfølelse og blid Retsindighed i en anden Form, er mig den fuldeste Borgen, Sikkerhed og Garanti for din Troværdighed, saa at jeg tør kysse dig, Askepot, uden Frygt for at skære Læberne itu som paa et skaaret Glas. Jeg bejler, Jomfru Sylvia, jeg bejler.»

Den ældste Søster smilede og saa til, som om hun selv havde skrevet det hele Skuespil og nu lod det opføre. Og hun hviskede opmuntrende til Sylvia:

«Det er en rig Englænder. Kunde han dog blive her og dele sit Guld med os!»

Prinsen var selv saa ildfuld i sin Fremfærd, at Sylvia sødt maatte smile.

«Som Prinsen vil?» sagde denne faamælte og foruroligende Pige.